

זינזולה בת שבעה קבי יופי

חיו פעם מלך ומלכה, שאהבו זה את זה מאוד, וחיו באושר אך למרות שנים רבות של נשואים לא נולד להם בן.

המלכה לא אחת התפללה לאלוהים ואמרה "אנא אעשה שיהיה לי ילד ואפילו אם אילם או חרש".

בסוף תפילותיה נשמעו והיא הולידה ילד יפה.

הילד גדל, אך היה כמו בול עץ, לא דיבר ולא

שמע. מהיום הראשון המלך והמלכה דאגו "מה

נוכל לעשות?" לבסוף למלכה בא רעיון "נבנה

מזרקה, אך במקום מים יזרום בה שמן. האנשים

יבואו בהמוניהם כדי לקחת אותו, ומי יודע, אולי

הבן שלנו, כאשר יראה את התנועה הרבה, ישיג

קצת תבונה ויתעורר מכך."

הרעיון מצא חן בעיני המלך והוא ציווה לבנות

מזרקה מופלאה כזו ועוד שלח הודעה על כך בכל

הממלכה כדי למשוך את האנשים.

ואמנם הדבר הצליח. נוצרו טורים ארוכים של בני

האדם, מי עם סיר, מי עם דלי ומי עם דוד. כולם

באו לשאוב שמן מהמזרקה, ומאחר שהיו כאלה

שלא שמרו על הטור שלהם התחילו מריבות,

אנדרלמוסיה, ממש מחזה מרחיב.

בן המלך, שהיה כבר נער גדול, ישב על המרפסת

וראה את הכל, אך לא הגיב כלל.

בסוף המזרקה הפסיקה להזרים שמן. האנשים

התפזרו והתחילו לחזור הביתה. כשלא היה כבר

איש במקום הגיעה אישה זקנה. היא איחרה כי לא

שמעה על מזרקת השמן. היא אספה ביער זרדים

להסקה, ורק כשחזרה הביתה ראתה את האנשים

עם כלים מלאי שמן. "מאין קיבלתם זאת?" שאלה

הזקנה. "איך? לא שמעת? המלך בנה מזרקת

שמן" אמרה לה אישה אחת.

האישה המסכנה לקחה כד חרס וספוג והלכה אל

המזרקה. בסבלנות רבה התחילה לאסוף עם

הספוג את שאריות השמן וסחטה אותו מהספוג

לתוך הכד, ספגה וסחטה, ספגה וסחטה.

בעמל רב הצליחה המסכנה לאסוף כבר קצת שמן

לתוך הכד, כאשר בן המלך, שישב על המרפסת, לקח ביד אבן וזרק אותו עליה.

האבן פגעה ישר בכד של האישה וזה התנפץ לאלף רסיסים והשמן נשפך.

למראה האסון הזקנה הביטה על המרפסת וראתה שבן המלך פורץ בצחוק. ברוגז רב קראה אליו "בן המלך, בן המלך! אנשים רבים כל כך באו לכאן עם סירים ודוודים ואתה לא עשית להם כלום. רק כשאני, אישה זקנה ומסכנה, באתי לאסוף את שארית השמן, החלטת לעשות את המעשה! על כך תוכל לכפר רק כשתמצא את זינזולה בת שבעה קבי היופי."

הנסיך לא צחק יותר, ורק המלך והמלכה שמחו שמחה רבה שיש להם בן ששומע ומדבר, חיבקו אותו ונישקו לו.

"אמא, אבא" אמר הנסיך "עשיתי עוול גדול. לא תהיה לי מנוחה עד שלא אמצא את זינזולה בת שבעה קבי היופי. תנו לי ברכה לדרך כי אני יוצא מיד כדי לחפש אותה."

"איך זה?" אמרה המלכה "שנים רבות היית איתנו ולא דיברת ולא שמעת, ועכשיו אתה רוצה ללכת מכאן?"

"כן" אמר הנסיך "אם באמת הנכם דורשים בטובתי, תנו לי ללכת."

המלך השתכנע, ולמרות צערו הרב הסכים לבנו, נתן לו סוס נהדר, כסף ומזון. ההורים חיבקו את בנם עם דמעות בעיניהם וזה עלה מיד על סוס ויצא לדרך בדהירה.

הוא רכב, ורכב ורכב במשך כל היום ולקראת הלילה החליט לנוח. מרחוק ראה אור כלשהו ושם את צעדיו לשם, בתקווה למצוא מקום מחסה ללילה. הוא הגיע לבית ודפק בדלת. "מי שם?" נשמע כל קודר וצרוד.

"אנא פתחו. אני נודד מסכן שמחפש מקום לינה ללילה. אני עייף מאוד. תנו לי להכנס." הדלת נפתחה עם חריקה ממושכת. הנסיך נכנס וראה איש זקן בעל זקן לבן וארוך. "תודה לך" אמר הנסיך "אשמח אם תסייע לי."

אתה איש זקן כל כך שאולי שמעת פעם על זינזולה בת שבעה קבי היופי?" "הו" ענה הזקן "אני כבר בן מאה שנה, אך לא שמעתי עוד שם כזה. אבל אולי אחי יוכל להגיד לך זאת. הוא גדול ממני וגר במרחק יום רכיבה מכאן."

למחרת הנסיך יצא שוב לדרך אחרי שלן והודה לזקן על האירוח. אחרי יום דהירה על סוסו הגיע לביתו של האח. האח הזה היה בן מאתיים שנה ובעל זקן הרבה יותר ארוך, אך גם הוא לא ידע על זינזולה בת שבעה קבי היופי ואמר לנסיך להתעניין אצל האח השלישי, עוד יותר זקן. ושוב אחרי לינת לילה הנסיך רכב יום שלם עד שהגיע לאח השלישי. לזה היה זקן עוד יותר ארוך ודלת ביתו הייתה עוד יותר חלודה מאשר אצל האח השני.

"אני זקוק לעזרתך" אמר הצעיר "האם שמעת פעם את השם זינזולה בת שבעה קבי היופי?" "כן, שמעתי את השם" ענה הזקן באיטיות "אבל לא ניתן למצוא אותה. איש עוד לא הצליח לעבור

את שער הגן בו היא נמצאת." "אל תדאג, אני אצליח זאת אפילו אם זה יעלה לי בחיי."

"טוב. תנוח כאן הלילה" אמר הזקן "ובבוקר אסביר לך איך להגיע אל זינזולה."

בבוקר הצעיר התכונן לדרך ופנה לזקן כדי לקבל את הדרכתו. וזה אמר "עשה בדיוק כפי שאומר לך, אחרת תאבד את חייך. קח את השמן והספוג הזה כדי לשמן את צירי השער. אם לא תשמן אותם כהוגן השער לא יפתח. אחרי שתעבור את השער תראה שני כלבים אשר עלולים לקרוע אותך לגזרים. אבל אני נותן לך שני ככרות לחם אותם תזרוק להם והם יתנו לך לעבור. כשתגיע למדרגות הארמון, תראה שתי נשים שמטאטאות את האדמה בידיהן. תן להן את שני המטאטאים האלה והן תתנה לך לעבור.

כנס לארמון ושם תראה חדר ובו שלושה תפוזים. קח אותם וברח בלי לאבד רגע אחד... בהצלחה!" אחרי שאמר זאת, הראה לו הזקן את הדרך ובירך

אותו.

הנסיך יצא מיד לדרך ואחרי רכיבה במשך זמן ממושך הגיע לשער. הוא שימן היטב את צירי השער וזה נפתח ברעש גדול.

מיד אחרי השער הוא פגש בשני כלבים, זרק להם את הלחם. הכלבים התנפלו על הלחם ונתנו לו לעבור בשלום. כשהגיע למדרגות הארמון פגש בשתי נשים שטאטאו את האדמה בידיהן. הוא נתן להן את המטאטאים וגם הן נתנו לו לעבור.

הנסיך עלה לארמון, נכנס לאולם ושם מצא את שלושת התפוזים. הוא לקח אותם והתחיל לברוח, בדיוק כפי שאמר לו הזקן. אלא שאז קפץ אחריו מפלץ איום שזעק "נשים שמטאטאות את האדמה בידיהן, עצרו אותו!"

אך הנשים ענו "אתה אמרת לנו לטאטא בידיים שלנו, אבל הוא נתן לנו מטאטאים!" והן לא עצרו אותו.

המפלץ קרא שוב "כלבים! קרעו אותו לגזרים!" אך הכלבים ענו "אתה הרעבת אותנו כמעט עד מוות

והוא נתן לנו לחם לאכול" וגם הם לא עצרו אותו. המפלץ זעק שוב "שער תסגר! אל תתן לו לעבור!" אבל השער ענה "נתת לי לחליד, למות מצמא, והוא השקה אותי בשמן" ונשאר פתוח.

הנסיך קפץ על סוסו והתחיל לדהור במהירות לכוון הממלכה של אביו. אבל כשהיה כבר במרחק בטוח ולא פחד מהמפלץ, החליט לפתוח את התפוזים כדי לבחון במה בעצם זכה. וכשפתח את התפוז מצא בו אישה קטנטונת, יפה להפליא. היא אמרה לו "אני צמאה!" והנסיך ענה "אבל אין לי כאן מים!"

"אז אני אמות" ענתה האישה הקטנה ומתה מיד. "איזו אומללה" אמר הנסיך "יפה כל כך אבל מתה!"

הוא פתח גם את התפוז השני. גם שם מצא אישה קטנטונת, יפה ביותר, אך מאחר שלא היו לו מים, גם היא מתה מצמא. על כן הנסיך החליט למצוא באר לפני שיפתח גם את התפוז השלישי. ואמנם בכפר הסמוך מצא באר ושם פתח את התפוז. גם

בתפוז זה מצא אישה קטנטונת, עוד יותר יפה מהקודמות. זו אמרה "אני צמאה!"
"אתן לך מים" אמר הנסיך, והיא ענתה "אז לא אמות!" וכשרק שתתה ממי הבאר הפכה לנערה יפה ביותר ואמרה שקוראים לה זינזולה בת שבעה קבי היופי.

הנסיך התפלא מיופיה והחליט להתארס איתה. אלא מאחר שהייתה ערומה לא יכול היה להביאה אל ההורים שלו. על כן אמר "תשארי כאן, בין ענפי העץ, ואני ארכב לארמון, אקח בגדים בשבילך ואחזור מיד."

ואמנם ליד הבאר עמד עץ גדול בעל עלווה מפוארת. הנערה עלתה עליו והנסיך רצה כבר לזוז אלא שהיפהפייה אמרה לו קודם "כשתהיה בארמון אל תתנשק עם איש, אחרת תשכח אותי."
הנסיך הבטיח לה זאת ויצא לדרך.

כשהנסיך הגיע לארמון הוריו מאושרים כל כך שהשלימו עם בקשתו לא להתנשק איתו. אלא שהנסיך היה עייף ביותר ונרדם, והמלכה לא יכלה

להתאפק ונישקה לו. וכך הוא שכח לגמרי על הנערה, אותה השאיר ערומה על העץ ליד הבאר. זינזולה המתינה והמתינה והארוס שלה לא הגיע. פעם באה לבאר נערה שחורה ומכוערת, משרתת של גברת חשובה. היא התכוננה למלא את הכד שלה במים כשפתאום ראתה שלולית שליד הבאר. היא הביטה בה כדי לראות את בבואתה שלה אלא שבמקום זאת ראתה את פניה של הנערה היפה. הייתה זו הבבואה של זינזולה שישבה על העץ מעל השלולית, אבל המשרתת חשבה שזו הבבואה שלה ואמרה "כמה שאני יפה! הגברת שלי אומרת תמיד כי אני שחורה ומכוערת, וזאת לא אמת!" ואז שמעה רעש מעל ראשה. היא הרימה את ראשה, ראתה את הנערה שעל העץ והבינה את טעותה.

הנערה על העץ כעסה מאוד על הנסיך, אך השתדלה לא להראות זאת והסבירה שהיא ממתינה לארוס שלה, שהלך לארמון כדי להביא לה בגדים שבהם תציג אותה בפני ההורים.

"אם כך, כדאי שאסרק את שערותיך" אמרה המשרתת. "זה יהיה יפה" ענתה זינזולה וירדה מהעץ. המשרתת התחילה לסרק אותה אך במקום זאת דקרה את ראשה בסיכה. הנערה לא מתה, אלא הפכה לפרפר נפלא והתעופפה משם והמשרתת הורידה את בגדיה וערומה עלתה על העץ, כדי להמתין לנסיך.

בינתיים בארמון הורי הנסיך התחילו כבר לחפש לו כלה, אך הנסיך נראה חסר מנוחה ומבולבל, כך שבסוף המלכה הודתה באשמתה וסיפרה שנישקה לו. הנסיך אז נזכר בארוסתו והלך מיד אל העץ, כדי להביאה לארמון, אך כשהגיע לשם נדהם לראות אותה שונה כל כך ממה שזכר. הוא שאל אותה "איך קרה שהשתנית כל כך?" והיא ענתה "זו השמש ששרפה את עורי."

"אבל גם הקול שלך שונה" אמר הנסיך. "זו הרוח שגרמה לשינוי הצליל."

לנסיך לא הייתה ברירה כי הבטיח להתחתן איתה, ולכן הביא אותה לארמון והוחל בהכנות לחתונה.

כשביום החתונה הטבח התחיל להכין ארוחה חגיגית, על אדן החלון התישב פרפר ושאל "טבח, טבח של המטבח היפה, מה עושה המשרתת אצל המלך?"

והטבח ענה "היא אוכלת, שותה, וישנה, וכך גם המלך והמלכה."

"אז אתה תירדם וכל הארוחה תחרך" אמר הפרפר. וכך היה. הטבח נרדם, הארוחה של החתונה נחרכה, וצריך היה לדחות את החתונה ליום המחרת. אך גם ביום השני קרה אותו הדבר. האוכל נשרף ואי-אפשר היה להגיש אותו למלך.

מאחר שהטבח היה צעיר, לא הענישו אותו בחומרה, אבל הוא סיפר את כל המעשה הלא-יאומן.

הנסיך שמע זאת והחליט לבדוק את הדבר בעצמו. "מחר אתחבא במטבח, כדי לראות זאת במו עיניי" אמר. ובאמת למחרת בצהריים ראה שעל החלון הופיע הפרפר שחזר על שאלתו "טבח, טבח, מה עושה המשרתת אצל המלך?"

"היא אוכלת ושותה וישנה ונוהגת כמו מלכה" ענה הטבח. "אז תירדם ותשרוף את כל האוכל".

אך לפני שהפרפר הספיק להתעופף הנסיך תפס אותו וברגע שנגע בו הפרפר הפך שוב לנערה יפהפיה, הארוסה האמיתית שלו.

זינזולה בת שבע קבי היופי סיפרה לו איך המשרתת המכוערת הערימה עליה ואיך היא הצליחה להמלט. הנסיך הבין את הכל, ציווה להביא את המשרתת הרמאית ודן אותה למיתה.

בסוף נערכה החתונה עם הארוסה האמיתית ומאז הם חיו באושר ובעושר.